

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/1808

af 14. november 2018

om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den seneste væsentlige ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF ⁽⁴⁾, som efterfølgende blev kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU ⁽⁵⁾, blev foretaget i 2007 med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF ⁽⁶⁾. Siden da har markedet for audiovisuelle medietjenester udviklet sig markant og hurtigt som følge af den stadig større konvergens mellem TV-tjenester og internettjenester. Den teknologiske udvikling har åbnet mulighed for nye former for tjenester og brugeroplevelser. Seervanerne har ændret sig væsentligt, navnlig blandt de yngre generationer. TV'et er stadig et vigtigt udstyr til at samles om fælles audiovisuelle oplevelser, men mange seere er gået over til at se audiovisuelt indhold på andre bærbare enheder. Traditionelt TV-indhold tegner sig stadig for en stor andel af den gennemsnitlige daglige seertid.

Nye former for indhold såsom videoklip og brugergenereret indhold har imidlertid vundet større indpas, og nye aktører, herunder udbydere af video on demand-tjenester og videodelingsplatforme, har nu fået solidt fodfæste. Denne mediekonvergens kræver en opdateret retlig ramme for at afspejle udviklingen på markedet og opnå en balance mellem adgang til onlineindholdstjenester, forbrugerbeskyttelse og konkurrencedygtighed.

- (2) Den 6. maj 2015 vedtog Kommissionen en meddelelse med titlen »En strategi for et digitalt indre marked i EU«, hvori den bebudede en revision af direktiv 2010/13/EU.
- (3) Direktiv 2010/13/EU bør fortsat kun gælde for tjenester, hvis hovedformål er at sende programmer, der skal informere, underholde eller oplyse. Hovedformålkravet bør også betragtes som opfyldt, hvis tjenesten har et audiovisuelt indhold og en audiovisuel form, som kan adskilles fra tjenesteudbyderens hovedaktivitet, såsom selvstændige dele af internetaviser med audiovisuelle programmer eller brugergenererede videoer, hvis disse dele kan anses for at kunne adskilles fra hovedaktiviteten. En tjeneste bør anses for blot at være et supplement, der er

⁽¹⁾ EUT C 34 af 2.2.2017, s. 157.

⁽²⁾ EUT C 185 af 9.6.2017, s. 41.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 2.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-spredningsvirksomhed (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27).

uadskilleligt fra hovedaktiviteten, i kraft af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og hovedaktiviteten såsom levering af nyheder i skriftlig form. Som sådan kan kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes på en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det påhvile de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at overholde direktiv 2010/13/EU.

- (4) Videodelingsplatformstjenester udbyder audiovisuelt indhold, som offentligheden og navnlig unge i stigende grad tilgår. Dette gælder også for sociale medietjenester, der er blevet et vigtigt medium til at udveksle informationer og til at underholde og oplyse, herunder ved at give adgang til programmer og brugergenererede videoer. Disse sociale medietjenester skal medtages i anvendelsesområdet for direktiv 2010/13/EU, fordi de konkurrerer om de samme målgrupper og indtægter som de audiovisuelle medietjenester. Endvidere har de også en betydelig indflydelse, fordi de gør det lettere for brugerne at forme og øve indflydelse på andre brugeres holdninger. For at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod tilskyndelse til had, vold og terrorisme bør disse tjenester derfor omfattes af direktiv 2010/13/EU, i det omfang de er omfattet af definitionen af en videodelingsplatformstjeneste.
- (5) Formålet med direktiv 2010/13/EU er ikke at regulere sociale medietjenester som sådan, men en social medietjeneste bør være omfattet af programmer og brugergenererede videoer udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Levering af programmer og brugergenererede videoer kan anses for at udgøre en væsentlig funktion i den sociale medietjeneste, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter. For at sikre klarhed, effektivitet og sammenhæng i gennemførelsen bør Kommissionen om nødvendigt udstede retningslinjer efter konsultation af kontaktudvalget om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en »videodelingsplatformstjeneste«. Disse retningslinjer bør udformes under passende hensyn til de målsætninger i offentlighedens interesse, der skal opfyldes ved de foranstaltninger, der skal træffes af udbydere af videodelingsplatforme, og retten til ytringsfrihed.
- (6) Når en del, der kan adskilles fra tjenesten, udgør en videodelingsplatformstjeneste som omhandlet i direktiv 2010/13/EU, bør kun denne del være omfattet af nævnte direktiv, og kun for så vidt angår programmer og brugergenererede videoer. Videoklip, der er indlejret i det redaktionelle indhold af elektroniske udgaver af aviser og blade, og animerede billeder såsom GIF'er, bør ikke være omfattet af direktiv 2010/13/EU. Definitionen af en videodelingsplatformstjeneste bør ikke omfatte ikkeøkonomiske aktiviteter som f.eks. udbud af audiovisuelt indhold på private websteder og ikkekommercielle interessegrupper.
- (7) For at sikre effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU er det afgørende, at medlemsstaterne fastlægger og opretholder opdaterede fortegnelser over medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion, og at de regelmæssigt udveksler disse fortegnelser med deres kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen. Disse fortegnelser bør omfatte oplysninger om de kriterier, som jurisdiktionen er baseret på.
- (8) Fastlæggelse af jurisdiktion kræver en vurdering af de faktiske omstændigheder på baggrund af de kriterier, der er fastlagt i direktiv 2010/13/EU. Vurderingen af disse faktiske omstændigheder kan føre til modstridende resultater. Ved brug af de i nævnte direktiv omhandlede samarbejdsprocedurer er det vigtigt, at Kommissionen kan basere sine resultater på pålidelige fakta. Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) bør derfor bemyndiges til at fremsætte udtalelser om jurisdiktion efter anmodning fra Kommissionen. Hvis Kommissionen under anvendelse af disse samarbejdsprocedurer beslutter at rådføre sig med ERGA, bør den informere kontaktudvalget, herunder om underretninger modtaget fra medlemsstaterne i henhold til disse samarbejdsprocedurer og om ERGA's udtalelse.
- (9) Procedurerne og betingelserne for at indskrænke friheden til at udbyde og modtage audiovisuelle medietjenester bør være de samme for lineære og ikkelineære tjenester.
- (10) I overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol (»EU-Domstolen«) er det kun muligt at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser, som er sikret i henhold til traktaten, begrænses, hvis der foreligger tvingende hensyn i offentlighedens interesse, f.eks. opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, forudsat at sådanne begrænsninger er begrundede, står i rimeligt forhold til målet og er nødvendige. Derfor bør en medlemsstat kunne træffe visse foranstaltninger for at sikre overholdelse af de af dens forbrugerbeskyttelsesregler, der ikke henhører under de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU. Foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat for at håndhæve dens nationale forbrugerbeskyttelsesordning, herunder i forbindelse med reklamer for spil, skal være begrundede, stå i rimeligt forhold til det mål, der tilstræbes, og være nødvendige som krævet i EU-Domstolens retspraksis. Under alle omstændigheder må en modtagermedlemsstat ikke træffe nogen foranstaltninger, der vil være til hinder for retransmission på dens område af fjernsynsudsendelser fra en anden medlemsstat.

- (11) Når en medlemsstat meddeler Kommissionen, at en medietjenesteudbyder har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for at omgå de strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, og som ville være gældende for den pågældende udbyder, hvis den var etableret i den meddelelsesmedlemsstaten, bør medlemsstaten fremlægge troværdige og behørigt dokumenterede beviser herfor. Sådanne beviser bør indeholde en række detaljerede, bestyrkende oplysninger, som gør det muligt med rimelig sikkerhed at påvise en sådan omgåelse.
- (12) I sin meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om »Bedre regulering for bedre resultater — En EU-dagsorden« understregede Kommissionen, at den ved overvejelse af politiske løsninger vil se på såvel forskriftsmæssige som ikkeforskriftsmæssige midler, der bygger på den fælles adfærdskodeks og principperne for bedre selv- og samregulering. En række adfærdskodekser, der er fastsat på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, har vist sig at være veludformede og i tråd med principperne for bedre selv- og samregulering. Tilstedeværelsen af en lovgivningsmæssig sikkerhedsmekanisme blev betragtet som en vigtig succesfaktor for at fremme overholdelsen af en kodeks for selv- eller samregulering. Det er ligeledes vigtigt, at der i sådanne kodekser opstilles konkrete mål og målsætninger, som muliggør regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af målene for adfærdskodekserne. Adfærdskodekserne bør også indeholde bestemmelser om effektiv håndhævelse. Disse principper bør efterleves i de kodekser for selv- og samregulering, som vedtages inden for de områder, der samordnes af direktiv 2010/13/EU.
- (13) Erfaringer har vist, at både selvregulerende og samregulerende instrumenter, der gennemføres i overensstemmelse med medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en vigtig rolle for realiseringen af en høj grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at nå målsætninger i offentlighedens interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbydere selv.
- (14) Selvregulering er en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, NGO'er og foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer, der gælder for dem. De er ansvarlige for udarbejdelse, overvågning og håndhævelse af overholdelsen af disse retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retstraditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til de eksisterende lovgivningsmekanismer og de eksisterende retlige og administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i direktiv 2010/13/EU. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU, men bør dog ikke erstatte den nationale lovgivers forpligtelser. Samregulering sikrer i sin minimale form et juridisk bånd mellem selvregulering og den nationale lovgiver i overensstemmelse med medlemsstaternes retstraditioner. Ved samregulering deles den regulerende rolle mellem de berørte parter og de offentlige myndigheder eller de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Den rolle, som de relevante offentlige myndigheder spiller, omfatter anerkendelse af samreguleringsordningen, revision af procedurerne for ordningen og finansiering af ordningen. Samregulering bør gøre det muligt, at der kan foretages statslig indgriben, såfremt målene herfor ikke opfyldes. Med forbehold af medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse tilskynder direktiv 2010/13/EU til anvendelse af selvregulering og samregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for selv- eller samregulering eller begge former for regulering eller afbryde eller true eksistensen af nuværende samreguleringsordninger, der allerede eksisterer i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.
- (15) Gennemsigtighed i forbindelse med medieejerskab er direkte forbundet med ytringsfrihed, som er en hjørnesten i demokratiske systemer. Oplysninger om ejerforholdet for medietjenesteudbydere, hvis et sådant ejerforhold medfører kontrol med eller udøvelse af en betydelig indflydelse på indholdet af de udbudte tjenester, giver brugerne mulighed for at foretage en informeret vurdering af sådant indhold. Medlemsstaterne bør være i stand til at afgøre, om og i hvilken udstrækning oplysninger om ejerforholdet for en medietjenesteudbyder bør være tilgængelige for brugerne, forudsat at kernen i de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder respekteres, og at sådanne foranstaltninger er nødvendige og forholdsmæssige.
- (16) På grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter, ikke mindst deres indflydelse på meningsdannelsen, har brugerne en legitim interesse i at vide, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. For at styrke ytringsfriheden og i forlængelse heraf fremme mediepluralisme og undgå interessekonflikter er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbydere. Det er op til den enkelte medlemsstat at træffe afgørelse, navnlig med hensyn til de oplysninger, der kan gives om ejerforhold og de reelle ejere.
- (17) For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »tilskyndelse til vold eller had« i fornødent omfang forstås i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA ⁽¹⁾.

(¹) Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 55).

- (18) I betragtning af udviklingen inden for de midler, som indhold udbredes med via elektroniske kommunikationsnet, er det vigtigt at beskytte offentligheden mod tilskyndelse til terrorisme. Direktiv 2010/13/EU bør derfor sikre, at audiovisuelle medietjenester ikke indeholder offentlige opfordringer til at begå en terrorhandling. For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »offentlig opfordring til at begå en terrorhandling« forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽¹⁾.
- (19) For at sætte seerne, herunder forældre og mindreårige, i stand til at træffe kvalificerede beslutninger om det viste indhold er det nødvendigt, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Dette kan f.eks. ske via et system med beskrivelser af indholdets art, en akustisk advarsel, et visuelt symbol eller andre midler, der beskriver indholdets art.
- (20) De passende foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, der gælder for TV-spredningstjenester, bør også gælde for on-demand audiovisuelle medietjenester. Dette bør øge beskyttelsesniveauet. Tilgangen med minimumsharmonisering giver medlemsstaterne mulighed for at udvikle en højere grad af beskyttelse for indhold, der kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Det mest skadelige indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, men ikke nødvendigvis er en strafbar handling, bør være underlagt de strengeste foranstaltninger, såsom kryptering og effektiv forældrekontrol, uden at dette berører medlemsstaternes vedtagelse af strengere foranstaltninger.
- (21) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽²⁾ anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.
- (22) Sikring af adgangen til audiovisuelt indhold er et afgørende krav inden for rammerne af de forpligtelser, der er indgået i henhold til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. I direktiv 2010/13/EU bør begrebet »personer med handicap« fortolkes i lyset af arten af de tjenesteydelser, der er omfattet af nævnte direktiv, som er audiovisuelle medietjenester. Retten for personer med funktionsnedsættelser og for ældre til at deltage og blive integreret i det sociale og kulturelle liv i Unionen hænger sammen med udbuddet af tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne bør derfor uden unødigt forsinkelse sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion aktivt forsøger at gøre indhold tilgængeligt for personer med handicap, navnlig syns- eller hørehandicap. Disse krav om tilgængelighed bør opfyldes gennem en progressiv og kontinuerlig proces, idet der bør tages højde for praktiske og uundgåelige begrænsninger, der kunne forhindre en fuldstændig tilgængelighed, såsom programmer eller begivenheder, der sendes direkte. For at måle de fremskridt, som medietjenesteudbydere har gjort med gradvis at gøre deres tjenester tilgængelige for syns- og hørehæmmede, bør medlemsstaterne forlange, at medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, aflægger rapport til dem med regelmæssige mellemrum.
- (23) Midlerne til at opnå tilgængelighed af audiovisuelle medietjenester i henhold til direktiv 2010/13/EU bør omfatte, men ikke begrænses til tegnsprog, tekstning for døve og hørehæmmede, talende undertekster og synstolkning. Nævnte direktiv omfatter imidlertid hverken funktioner eller tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, eller tilgængelighedsfunktioner i elektroniske programoversigter. Nævnte direktiv berører derfor ikke EU-ret der har til formål at harmonisere tilgængeligheden af tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, såsom websteder, onlineapplikationer og elektroniske programoversigter, eller leveringen af oplysninger om tilgængelighed og i tilgængelige formater.
- (24) I nogle tilfælde er det måske ikke muligt at levere oplysninger i forbindelse med nødsituationer på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap. Sådanne ekstraordinære tilfælde bør dog ikke forhindre, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester.
- (25) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge forpligtelser for at sikre indhold af almen interesse en tilpas fremtrædende placering i henhold til fastlagte mål af almen interesse såsom mediepluralisme, ytringsfrihed og kulturel mangfoldighed. Sådanne forpligtelser bør kun pålægges, hvor det er

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Hvis medlemsstaterne beslutter at indføre regler for en tilpas fremtrædende placering, bør virksomheder kun pålægges forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

- (26) For at beskytte medietjenesteudbydernes redaktionelle ansvar og den audiovisuelle værdikæde er det af afgørende betydning at kunne sikre integriteten af de programmer og tjenester, der leveres af medietjenesteudbydernes. Programmer og audiovisuelle medietjenester bør ikke leveres i afkortet form, ændret eller med afbrydelser eller med overlays til kommercielle formål, hvis ikke medietjenesteudbydernes har givet deres udtrykkelige samtykke. Medlemsstaterne bør sikre, at overlays, som modtageren af tjenesten udelukkende har taget initiativ til eller tilladt til privat brug, såsom overlays som følge af tjenester for individuel kommunikation, ikke kræver samtykke fra medietjenesteudbyderen. Kontrollementer af enhver brugergrænseflade, der er nødvendige for driften af udstyret eller for programnavigering, såsom volumenbjælker, søgefunktioner, navigationsmenuer eller kanaloversigter, bør ikke være omfattet. Legitime overlays som f.eks. advarselsmeddelelser, oplysninger i offentlighedens interesse, undertekster eller kommerciel kommunikation, der leveres af medietjenesteudbyderen, bør heller ikke være omfattet. Med forbehold af artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120⁽¹⁾ bør datakompressionsteknikker, der mindsker størrelsen af en datafil, og andre teknikker, der kan tilpasse en tjeneste til distributionsmidlet, såsom opløsning og kodning, uden nogen ændring af indholdet, heller ikke være omfattet.

Der bør kun pålægges foranstaltninger til at beskytte integriteten af programmer og audiovisuelle medietjenester, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne foranstaltninger bør pålægge virksomheder forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

- (27) Med undtagelse af sponsorering og produktplacering bør audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester opfylde kriterierne for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU. De mere detaljerede kriterier for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer er begrænset til reklameindslag, som i sagens natur er adskilt fra programmet og derfor udelukker anden kommerciel kommunikation, der er knyttet til programmet eller udgør en integreret del af programmet, f.eks. sponsorering og produktplacering. Disse kriterier bør følgelig ikke gælde for sponsorering og produktplacering i on-demand audiovisuelle medietjenester.
- (28) På nationalt og internationalt plan findes der visse almindeligt anerkendte ernæringsmæssige retningslinjer, såsom Verdenssundhedsorganisationens regionale kontor for Europas ernæringsprofilmodel, der danner grundlag for at sondre mellem fødevarer ud fra deres ernæringsmæssige sammensætning i forbindelse med TV-reklamer for fødevarer, der vises til børn. Medlemsstaterne bør tilskyndes til at sikre, at der anvendes selv- og samregulering, herunder gennem adfærdskodekser, for effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om føde- og drikkevarer, der har et højt indhold af salt, sukker, fedt, mættet fedt eller transfedtsyrer, eller som i andre henseender ikke lever op til de nationale eller internationale ernæringsmæssige retningslinjer.
- (29) Ligeledes bør medlemsstaterne opmuntres til at sikre, at der anvendes adfærdskodekser for selv- og samregulering for effektivt at begrænse børns og mindreaåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Der findes visse selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan, hvor der lægges vægt på ansvarlig markedsføring af alkoholholdige drikkevarer, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation. Disse ordninger bør fremmes yderligere, navnlig de ordninger, hvis mål er at sikre, at audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer ledsages af budskaber om ansvarlig indtagelse.
- (30) Det er vigtigt, at mindreaåriges beskyttes effektivt mod eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende fremme af spil. I denne sammenhæng findes der adskillige selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan til fremme af ansvarligt spil, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation.
- (31) For at fjerne hindringer for fri bevægelighed for grænseoverskridende tjenester inden for Unionen er det nødvendigt at sikre effektive selv- og samreguleringsordninger, hvor der navnlig fokuseres på at beskytte forbrugerne eller folkesundheden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (EUT L 310 af 26.11.2015, s. 1).

- (32) Markedet for TV-spredning har udviklet sig, og der er derfor behov for øget fleksibilitet med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, navnlig for kvantitative regler for lineære audiovisuelle medietjenester og produktplacering. Fremkomsten af nye tjenester, herunder reklamefri tjenester, har skabt øgede valgmuligheder for seerne, som nemt kan skifte til alternative udbud.
- (33) Liberaliseringen på området for produktplacering har ikke ført til den forventede vækst inden for denne form for audiovisuel kommerciel kommunikation. Navnlig har det generelle forbud mod produktplacering, dog med enkelte undtagelser, ikke skabt juridisk sikkerhed for medietjenesteudbydere. Produktplacering bør således med forbehold af undtagelser være tilladt i alle audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester.
- (34) Produktplacering bør ikke være tilladt i nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer. Navnlig findes der dokumentation for, at produktplacering og indlejrede reklamer kan påvirke børns adfærd, da børn ofte ikke kan se, at der er tale om kommercielt indhold. Der er således behov for fortsat at forbyde produktplacering i børneprogrammer. Forbrugerprogrammer er programmer, som giver seerne gode råd, eller som indeholder anmeldelser af produkter og tjenester. Hvis produktplacering tillades i sådanne programmer, vil det udviske grænsen mellem reklame og redaktionelt indhold for seerne, som måske forventer en reel og ærlig vurdering af produkter eller tjenester i sådanne programmer.
- (35) Udbydere af on-demand audiovisuelle medietjenester bør fremme produktion og distribution af europæiske programmer ved at sikre, at deres kataloger indeholder en minimumsandel af europæiske programmer, og at disse gives en tilstrækkelig fremtrædende placering. Der bør tilskyndes til mærkning i metadataene til audiovisuelt indhold, der opfylder kravene for at være et europæisk program, således at sådanne metadata er tilgængelige for medietjenesteudbydere. Formålet med en fremtrædende placering er at fremme europæiske programmer ved at lette adgangen hertil. En fremtrædende placering kan sikres ved hjælp af forskellige midler såsom et særligt afsnit med europæiske programmer, der er tilgængeligt fra tjenestehjemmesiden, mulighed for at søge efter europæiske programmer i det søgeværktøj, der er til rådighed som en del af denne tjeneste, anvendelse af europæiske programmer i denne tjenestes kampagner eller fremme af en minimumsprocentdel af europæiske programmer fra denne tjenestes katalog, f.eks. ved anvendelse af bannere eller lignende værktøjer.
- (36) For at sikre tilstrækkelige investeringer i europæiske programmer bør medlemsstaterne kunne pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, finansielle forpligtelser. Disse forpligtelser kan bestå af direkte bidrag til fremstilling af og erhvervelse af rettigheder til europæiske programmer. Medlemsstaterne kan desuden pålægge afgifter, der betales til en fond og beregnes på basis af indtægterne fra de audiovisuelle medietjenester, der leveres i og målrettes mod deres område. I dette direktiv præciseres det i betragtning af den direkte sammenhæng mellem de finansielle forpligtelser og medlemsstaternes forskellige kulturpolitikker, at en medlemsstat også gerne må pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som målretter deres tjenester mod den pågældende medlemsstats område, sådanne finansielle forpligtelser. I så fald bør der pålægges finansielle forpligtelser i forhold til de indtægter, der genereres hos publikum i målmedlemsstaten. Medietjenesteudbydere, der er forpligtet til at bidrage til filmfinansieringsordninger i en målmedlemsstat, bør, uanset at udbyderen ikke er etableret i den pågældende medlemsstat, på ikkediskriminerende vis kunne drage fordel af den støtte, der er tilgængelig under de respektive filmfinansieringsordninger for medietjenesteudbydere.
- (37) TV-spredningsforetagender investerer på nuværende tidspunkt mere i europæiske audiovisuelle programmer end udbydere af on demand audiovisuelle medietjenester. Hvis en målmedlemsstat derfor vælger at pålægge et TV-spredningsforetagende, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, en finansiell forpligtelse, bør de direkte bidrag til produktion og erhvervelse af rettigheder i forbindelse med europæiske programmer, navnlig samproduktioner, som ydes af det pågældende TV-spredningsforetagende, tages i betragtning under behørig hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Dette berører ikke medlemsstaternes kompetence til i overensstemmelse med deres kulturpolitik og på betingelse af forenelighed med statsstøttereglerne at fastlægge størrelsen af de finansielle bidrag, der skal betales af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion.
- (38) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en on-demand audiovisuel medietjeneste, der er etableret i en anden medlemsstat, målretter sine tjenester mod publikum i dens område, bør den henholde sig til indikatorer såsom reklame eller anden promovning, der sigter specifikt mod kunder i dens område, tjenestens hovedsprog, og hvorvidt der er tale om indhold eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod publikum i modtagermedlemsstaten.

- (39) Når en medlemsstat pålægger medietjenesteudbydere at yde finansielle bidrag, bør formålet med disse bidrag være at fremme europæiske programmer på passende vis og samtidig undgå risikoen for, at medietjenesteudbydere afkræves bidrag to gange. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, bør den på denne vis tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater.
- (40) For at sikre, at forpligtelser til at fremme europæiske programmer ikke underminerer markedsudviklingen, og for at gøre det muligt for nye aktører at komme ind på markedet bør udbydere, som ikke har nogen fremtrædende position på markedet, ikke være omfattet af sådanne krav. Dette gælder navnlig udbydere med en lav omsætning eller et lille publikum. Et lille publikum kan påvises f.eks. på grundlag af seertid eller salg, afhængigt af tjenestens art, mens der ved påvisning af en lav omsætning bør tages hensyn til de audiovisuelle markeders forskellige størrelse i medlemsstaterne. Det kan også være uhensigtsmæssigt at indføre sådanne krav i tilfælde, hvor de i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester ville være upraktiske eller ubegrundede.
- (41) Det er vigtigt, at TV-spredningsforetagenderne har mere fleksibilitet og selv kan beslutte, hvornår reklamerne skal vises, for at maksimere efterspørgslen hos annoncørerne og optimere flowet for seerne. Det er imidlertid også nødvendigt at opretholde et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau i så henseende, fordi en sådan fleksibilitet kan eksponere seerne for en for stor mængde reklamer i den bedste sendetid (prime time). Der bør derfor gælde særlige grænser for perioden mellem kl. 6.00 og 18.00 og mellem kl. 18.00 og 24.00.
- (42) Neutrale rammer adskiller redaktionelt indhold fra TV-reklame- eller teleshoppingindslag samt adskiller individuelle indslag. De giver seeren mulighed for tydeligt at skelne mellem slutningen på én type audiovisuelt indhold og starten på et andet. Det er nødvendigt at præcisere, at neutrale rammer er undtaget fra den kvantitative begrænsning, der er fastsat for TV-reklamer. Dette er med henblik på at sikre, at den tid, der afsættes til neutrale rammer, ikke får indvirkning på den tid, der afsættes til reklamer, og at de indtægter, der genereres fra reklamer, ikke påvirkes i negativ retning.
- (43) Den sendetid, der tildeles TV-spredningsforetagendets annonceringer i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed, med undtagelse af de omkostninger, der afholdes i forbindelse med transmission af sådanne indslag, bør ikke medregnes i den maksimale sendetid, der kan tildeles TV-reklame og teleshopping. Endvidere indgår mange TV-spredningsforetagender i større TV-koncerner og foretager annonceringer med relation til ikke blot deres egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, men også til programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern. Den sendetid, der tildeles sådanne annonceringer, bør heller ikke medregnes i den maksimale sendetid, som må afsættes til TV-reklame og teleshopping.
- (44) De udbydere af videodelingsplatforme, der er omfattet af direktiv 2010/13/EU, yder informationssamfundstjenester som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹⁾. Disse udbydere er derfor underlagt de bestemmelser om det indre marked, der er fastlagt i nævnte direktiv, hvis de er etableret i en medlemsstat. Det er hensigtsmæssigt at sikre, at de samme regler også gælder for udbydere af videodelingsplatforme, som ikke er etableret i en medlemsstat, for at sikre effektiviteten af de foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige og offentligheden, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU, og så vidt muligt sikre lige vilkår i den udstrækning, at de pågældende udbydere har enten en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, som er etableret i en medlemsstat, eller at disse udbydere indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret i en medlemsstat. Definitionerne i direktiv 2010/13/EU bør derfor være principbaserede og sikre, at det ikke er muligt for en virksomhed at udelukke sig selv fra nævnte direktivs anvendelsesområde ved at danne en koncernstruktur med virksomheder i flere lag etableret i eller uden for Unionen. Kommissionen bør underrettes om de udbydere, der hører under hver enkelt medlemsstats jurisdiktion i medfør af de regler om etablering, der er fastlagt i direktiv 2000/31/EF og 2010/13/EU.
- (45) Der er opstået nye udfordringer, navnlig i forbindelse med videodelingsplatforme, hvor brugerne, navnlig mindreårige, i stigende grad forbruger audiovisuelt indhold. I denne sammenhæng har skadeligt indhold og hadefuldt tale leveret via videodelingsplatformstjenester i stigende grad givet anledning til bekymringer. For at beskytte mindreårige og offentligheden mod sådant indhold er det nødvendigt at fastlægge forholdsmæssige regler om disse anliggender.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

- (46) Kommerciel kommunikation via videodelingsplatformstjenester reguleres allerede af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF ⁽¹⁾, som forbyder virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne, herunder vildledende og aggressiv handelspraksis i informationssamfundstjenester.

For så vidt angår kommerciel kommunikation om tobak og relaterede produkter på videodelingsplatforme sikrer de nuværende forbud i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF ⁽²⁾ og de forbud, der gælder for kommerciel kommunikation om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU ⁽³⁾, at forbrugerne er tilstrækkeligt beskyttede mod tobak og relaterede produkter. Da brugerne i stigende grad benytter sig af videodelingsplatformstjenester til at få adgang til audiovisuelt indhold, er det nødvendigt at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau ved i fornødent omfang at tilpasse bestemmelserne om audiovisuel kommerciel kommunikation hos alle udbydere. Det er derfor vigtigt, at audiovisuel kommerciel kommunikation på videodelingsplatforme er klart identificeret og opfylder et sæt minimumskvalitetskrav.

- (47) En betydelig del af det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, er ikke underlagt noget redaktionelt ansvar hos udbyderen af videodelingsplatformen. Det er dog typisk disse udbydere, der tilrettelægger indholdet, nemlig programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, herunder ved hjælp af automatiske metoder eller algoritmer. Derfor bør disse udbydere pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling. De bør også pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten.
- (48) I betragtning af den rolle, som udbyderne spiller med hensyn til det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, bør de passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. De krav, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU i den henseende, bør derfor gælde med forbehold af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, som rummer en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester. Ved levering af tjenester, der er omfattet af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, bør disse krav desuden gælde uden at det berører artikel 15 i nævnte direktiv, som udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.
- (49) Det er hensigtsmæssigt så vidt muligt at inddrage udbyderne af videodelingsplatforme ved gennemførelsen af de passende foranstaltninger, der skal træffes i medfør af direktiv 2010/13/EU. Der bør således tilskyndes til samregulering. Det bør desuden fortsat være muligt for udbydere af videodelingsplatforme at træffe strengere foranstaltninger på frivillig basis i overensstemmelse med EU-retten, samtidig med at ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme respekteres.
- (50) Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol er grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i artikel 47 i chartret. Bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU bør derfor ikke fortolkes på en måde, der forhindrer parterne i at udøve deres ret til adgang til retssystemet.
- (51) Når der i henhold til direktiv 2010/13/EU træffes passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold, had og terrorisme, bør der foretages en omhyggelig afvejning af de gældende grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i chartret. Afhængigt af den konkrete situation gælder dette navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og beskyttelse af personoplysninger, ytrings- og informationsfriheden, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, forbuddet mod forskelsbehandling samt børns rettigheder.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 1).

- (52) Kontaktudvalget har til formål at lette en effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU og bør regelmæssigt konsulteres om ethvert praktisk problem, der opstår i forbindelse med direktivets anvendelse. Kontaktudvalgets arbejde bør ikke være begrænset til eksisterende spørgsmål vedrørende audiovisuel politik, men bør også omfatte de relevante udviklingstendenser, der opstår i denne sektor. Udvalget består af repræsentanter for medlemsstaternes relevante nationale myndigheder. Når medlemsstaterne udpeger deres repræsentanter, opfordres de til at fremme en ligelig kønsfordeling i kontaktudvalgets sammensætning.
- (53) Medlemsstaterne bør sikre, at deres nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er juridisk adskilt fra regeringen. Dette bør dog ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan føre tilsyn i overensstemmelse med deres nationale forfatningsret. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør anses for at have opnået den fornødne grad af uafhængighed, hvis de pågældende myndigheder eller -organer, herunder dem, der er oprettet som offentlige myndigheder eller organer, er funktionelt og reelt uafhængige af deres respektive regeringer og andre offentlige eller private organer. Dette anses for at være af afgørende betydning for at sikre upartiskhed i afgørelser, der træffes af nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Kravet om uafhængighed bør ikke berøre muligheden for, at medlemsstaterne kan udpege tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer, som f.eks. den audiovisuelle sektor og telekommunikationssektoren. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør have de håndhævelsesmæssige beføjelser og ressourcer, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, hvad angår personale, ekspertise og finansielle midler. De aktiviteter, der varetages af de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, som er etableret i henhold til direktiv 2010/13/EU, bør sikre, at målene vedrørende mediepluralisme, kulturel mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, det indre markedes funktion og fremme af fair konkurrence respekteres.
- (54) Da et af formålene med audiovisuelle medietjenester er at tjene borgernes interesser og forme den offentlige mening, er det vigtigt, at sådanne tjenester er i stand til at oplyse borgerne og samfundet så fuldstændigt som muligt og med så bredt et udbud som muligt. Dette formål kan kun opfyldes, hvis redaktionelle beslutninger forbliver fri for enhver statslig indblanding eller påvirkning fra de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, der går videre end den blotte gennemførelse af retsregler, og som ikke har til formål at værne om en juridisk beskyttet rettighed, som skal beskyttes uafhængigt af overbevisning.
- (55) Der bør findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Den relevante klageinstans bør være uafhængig af de involverede parter. Denne instans kan være en domstol. Klageproceduren bør ikke berøre kompetencefordelingen inden for de nationale retssystemer.
- (56) Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af Unionens lovgivningsmæssige ramme for det audiovisuelle område i alle medlemsstater nedsatte Kommissionen ERGA ved Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014 ⁽¹⁾. ERGA's opgave er at yde teknisk ekspertise til Kommissionen i dens bestræbelser for at sikre en konsekvent gennemførelse af direktiv 2010/13/EU i alle medlemsstater og lette samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen.
- (57) ERGA har bidraget positivt til en ensartet reguleringspraksis og har ydet rådgivning på højt niveau til Kommissionen om gennemførelsesspørgsmål. Derfor bør ERGA's rolle anerkendes formelt og styrkes i direktiv 2010/13/EU. ERGA bør derfor oprettes i medfør af nævnte direktiv.
- (58) Kommissionen bør have mulighed for at konsultere ERGA om ethvert spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatforme. ERGA bør bistå Kommissionen med teknisk ekspertise og rådgivning og ved at fremme udvekslingen af bedste praksis, herunder vedrørende adfærdskodekser for selv- og samregulering. Kommissionen bør navnlig rådføre sig med ERGA i forbindelse med anvendelsen af direktiv 2010/13/EU med henblik på at fremme en ensartet gennemførelse. ERGA bør på Kommissionens anmodning afgive ikkebindende udtalelser om jurisdiktion, om foranstaltninger, der fraviger modtagefriheden, og om foranstaltninger rettet mod omgåelse af jurisdiktion. ERGA bør også kunne bistå med teknisk rådgivning om ethvert tilsynsmæssigt spørgsmål vedrørende regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder med hensyn til hadefuldt tale og beskyttelse af mindreårige, samt om indholdet af audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer med et højt indhold af fedt, salt eller natrium og sukker.
- (59) »Mediekendskab« omfatter de færdigheder, den viden og den forståelse, der er nødvendig for at sætte borgerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. For at gøre det muligt for borgerne at få adgang til information og på en ansvarlig og sikker måde at anvende, kritisk vurdere og skabe medieindhold har borgerne brug for udvidede færdigheder vedrørende mediekendskab. Mediekendskab bør ikke begrænses til læring om værktøjer og teknologier, men bør have til formål at udstyre borgerne med evnen til kritisk tænkning, som er nødvendig med

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse C(2014) 462 final af 3. februar 2014 om oprettelse af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester.

henblik på at kunne udvise dømmekraft, analysere komplekse realiteter og sondre mellem holdninger og kendsgerninger. Det er derfor nødvendigt, at både medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme i samarbejde med alle relevante berørte parter fremmer udviklingen af mediekendskab i alle dele af samfundet, for borgere i alle aldre og vedrørende alle medier, og at fremskridtene i den forbindelse følges nøje.

- (60) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed. Det respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig anerkendes i chartret. Direktiv 2010/13/EU sigter navnlig mod at sikre fuld respekt for retten til ytringsfrihed, friheden til at drive egen virksomhed, retten til domstolsprøvelse og til at fremme anvendelsen af børns rettigheder i overensstemmelse med chartret.
- (61) Enhver foranstaltning, som medlemsstaterne træffer i henhold til direktiv 2010/13/EU, skal respektere ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme samt kulturel og sproglig mangfoldighed i overensstemmelse med UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed.
- (62) Retten til at få adgang til politiske nyhedsprogrammer er afgørende for at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Unionen er fuldt ud og korrekt beskyttet. I betragtning af de audiovisuelle medietjenesters stadig større betydning for vores samfund og demokrati bør udsendelser af politiske nyheder i videst muligt omfang, og uden at dette berører reglerne om ophavsret, gøres tilgængelige på tværs af grænserne i Unionen.
- (63) Direktiv 2010/13/EU berører ikke bestemmelserne i den internationale privatret, særlig reglerne om domstolens jurisdiktion og den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktlige og ikkekontraktlige forpligtelser.
- (64) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (65) Direktiv 2010/13/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ændres som følger:

1) I artikel 1, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) »audiovisuel medietjeneste«:

i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF; sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke

ii) audiovisuel kommerciel kommunikation«.

b) Følgende litra indsættes:

»aa) »videodelingsplatformstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde programmer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering«.

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

c) Litra b) affattes således:

»b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og TV-drama«.

d) Følgende litraer indsættes:

»ba) »brugergenereret video«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger

bb) »redaktionel beslutning«: en beslutning, der træffes regelmæssigt med henblik på at udøve et redaktionelt ansvar, og som er knyttet til den audiovisuelle medietjenestes daglige drift«.

e) Følgende litra indsættes:

»da) »udbyder af en videodelingsplatform«: en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste«.

f) Litra h) affattes således:

»h) »audiovisuel kommerciel kommunikation«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed; sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program eller i en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. TV-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering«.

g) Litra k) affattes således:

»k) »sponsorering«: ethvert bidrag fra offentlige eller private foretagender eller fysiske personer, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller videodelingsplatformstjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester, videodelingsplatformstjenester, brugergenererede videoer eller programmer med henblik på at promovere deres navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter«.

h) Litra m) affattes således:

»m) »produktplacering«: enhver audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program eller en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse«.

2) Overskriften til kapitel II affattes således:

»ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER«.

3) Artikel 2 ændres som følger:

a) Stk. 3, litra b), affattes således:

»b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.«

b) Følgende stykker indsættes:

»5a. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere underretter de kompetente nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om enhver ændring, der kan påvirke fastlæggelsen af jurisdiktion i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4.

5b. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, og angiver, hvilke af kriterierne i stk. 2-5 deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at sådanne lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysninger i databasen offentligt tilgængelige.

5c. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af artikel 3 eller 4 ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget, der er nedsat ved artikel 29, behørigt underrettet.

Når Kommissionen vedtager en afgørelse i henhold til artikel 3, stk. 2 eller 3, eller artikel 4, stk. 5, afgør den også, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion.»

4) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.

2. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra a), eller artikel 6a, stk. 1, eller bringer folkesundheden i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

- a) medietjenesteudbyderen har i løbet af de foregående 12 måneder mindst to gange tidligere allerede udført en eller flere af de handlinger, der er beskrevet i første afsnit
- b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse
- c) den pågældende medlemsstat har respekteret medietjenesteudbyderens ret til forsvar og navnlig givet denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser, og
- d) konsultationer med den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og Kommissionen har ikke ført til en mindelig løsning inden for en måned efter Kommissionens modtagelse af den i litra b) omhandlede underretning.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

3. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra b), eller bringer den offentlige sikkerhed i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare, herunder med hensyn til national sikkerhed og forsvar.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

- a) den handling, der er omhandlet i første afsnit, har i løbet af de foregående 12 måneder fundet sted mindst én gang
- og

- b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om den påståede overtrædelse og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse.

Den pågældende medlemsstat respekterer den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og giver navnlig denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

4. Stk. 2 og 3 er ikke til hinder for, at der iværksættes procedurer, forholdsregler eller sanktioner som følge af de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion den pågældende medietjenesteudbyder hører.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde senest en måned efter den påståede overtrædelse fravige betingelserne i stk. 3, litra a) og b). De foranstaltninger, som er truffet, skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde. Kommissionen undersøger hurtigst muligt, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten. Kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er forenelige med EU-retten, skal den kræve, at den pågældende medlemsstat straks bringer disse foranstaltninger til ophør.

6. Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til stk. 2 eller 3, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspendingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder vare mere end en måned.

7. Medlemsstaterne og Kommissionen udveksler jævnligt erfaringer og bedste praksis vedrørende den procedure, der er fastlagt i denne artikel, inden for rammerne af kontaktudvalget og ERGA.«

5) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved dette direktiv, forudsat at disse bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten.

2. Hvor en medlemsstat:

- a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser i offentlighedens interesse og
- b) vurderer, at en medietjenesteudbyder under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en audiovisuel medietjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den anmode den medlemsstat, der har jurisdiktion, om at løse eventuelle konstaterede problemer i relation til dette stykke. Begge medlemsstater samarbejder loyalt og hurtigt med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning.

Ved modtagelsen af en begrundet anmodning i henhold til første afsnit, anmoder den medlemsstat, der har jurisdiktion, medietjenesteudbyderen om at overholde de relevante bestemmelser i offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, underretter regelmæssigt den anmodende medlemsstat om, hvilke skridt der er truffet for at løse de konstaterede problemer. Senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen underretter den medlemsstat, der har jurisdiktion, den anmodende medlemsstat og Kommissionen om resultaterne og angiver årsagerne hertil, hvis der ikke har kunnet findes en løsning.

Hver af de pågældende medlemsstater kan på ethvert tidspunkt anmode kontaktudvalget om at behandle sagen.

3. Den pågældende medlemsstat kan træffe passende foranstaltninger over for den pågældende medietjenesteudbyder, hvis:

- a) den vurderer, at de resultater, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og

- b) den har fremlagt beviser for, at medietjenesteudbyderen har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere bestemmelser, der ville være gældende, hvis udbyderen var etableret i den pågældende medlemsstat; sådanne beviser skal gøre det muligt med rimelig sikkerhed at konstatere en sådan omgåelse, uden at det er nødvendigt at bevise, at medietjenesteudbyderen havde til hensigt at omgå de strengere regler.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikkediskriminerende måde og må ikke gå videre end nødvendigt for at nå de mål, der forfølges.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på
- b) den har respekteret den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og navnlig givet medietjenesteudbyderen mulighed for at udtrykke sin holdning til den påståede omgåelse og de foranstaltninger, som den underrettende medlemsstat agter at træffe, og
- c) Kommissionen har, efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), truffet afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med EU-retten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. nærværende artikels stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag; Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

5. Senest tre måneder efter modtagelsen af den i stk. 4, litra a), omhandlede underretning træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, pålægger den den pågældende medlemsstat at afstå fra at træffe de påtænkte foranstaltninger.

Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til første afsnit, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspenderingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder vare mere end en måned.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres nationale ret, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Direktiv 2000/31/EF finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem direktiv 2000/31/EF og nærværende direktiv har nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 4a

1. Medlemsstaterne tilskynder til anvendelse af samregulering og fremme af selvregulering gennem adfærdskodekser, som vedtages på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse kodekser skal:

- a) udformes, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater
- b) tydeligt og utvetydigt fastlægge målsætningerne med dem
- c) sikre regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af de opstillede målsætninger og
- d) sikre effektiv håndhævelse, herunder effektive og forholdsmæssige sanktioner.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem EU-adfærdskodekser udarbejdet af medietjenesteudbydere, udbydere af videodelingsplatformstjenester eller organisationer, der repræsenterer dem, om nødvendigt i samarbejde med andre sektorer såsom industri og handel samt faglige sammenslutninger eller organisationer og forbrugersammenslutninger eller -organisationer. Disse kodekser skal være således, at de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter på EU-plan og skal overholde stk. 1, litra b)-d). EU-adfærdskodekserne berører ikke de nationale adfærdskodekser.

I samarbejde med medlemsstaterne fremmer Kommissionen udarbejdelsen af EU-adfærdskodekser, hvor det er relevant, i overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Underskriverne af EU-adfærdskodekser forelægger udkastene til disse kodekser og ændringer heraf for Kommissionen. Kommissionen rådfører sig med kontaktudvalget om sådanne udkast til adfærdskodekser eller ændringer heraf.

Kommissionen offentliggør EU-adfærdskodekserne og kan gøre behørigt opmærksom på dem.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv og EU-retten, herunder hvis deres nationale uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer konkluderer, at en adfærdskodeks eller dele heraf har vist sig ikke at være tilstrækkelig effektiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen sådanne bestemmelser uden unødigt forsinkelse.«

7) Overskriften på kapitel III affattes således:

»BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER«.

8) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

1. Hver medlemsstat sikrer, at en medietjenesteudbyder under dens jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) medietjenesteudbyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret
- c) detaljerede oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt på en direkte og effektiv måde, herunder oplysninger om dens e-mailadresse eller websted
- d) den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og de kompetente tilsynsmyndigheder eller -organer eller kontrolinstanser.

2. Medlemsstaterne kan vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der fastsætter, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal gøre oplysninger om deres ejerforhold, herunder de reelle ejere, tilgængelige. Sådanne foranstaltninger skal overholde de pågældende grundlæggende rettigheder, såsom de reelle ejeres ret til respekt for deres privatliv og familieliv. Sådanne foranstaltninger skal være nødvendige og forholdsmæssige og tage sigte på at forfølge et mål af almen interesse.«

9) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

1. Med forbehold af medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed, sikrer medlemsstaterne med passende midler, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde:

- a) tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret
- b) indeholder en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541.

2. De foranstaltninger, der er truffet med henblik på anvendelsen af denne artikel, skal være nødvendige og forholdsmæssige og skal respektere de rettigheder og overholde de principper, der er fastsat i chartret.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 6a

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester, der leveres af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, og som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser dem. Sådanne foranstaltninger kan omfatte valg af sendetidspunkt, værktøjer til alderskontrol eller andre tekniske foranstaltninger. De skal stå i et rimeligt forhold til programmets mulige skadevirkninger.

Det mest skadelige indhold, såsom umotiveret vold og pornografi, skal være underlagt de strengest mulige foranstaltninger.

2. Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til stk. 1, må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

3. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Til dette formål bruger medietjenesteudbydere et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte audiovisuelle medietjeneste.

Ved gennemførelsen af dette stykke tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

4. Kommissionen tilskynder medietjenesteudbydere til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med adfærdskodekser for samregulering. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.»

11) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

1. Medlemsstaterne sikrer uden unødigt forsinkelse, at tjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelige for personer med handicap.

2. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere regelmæssigt aflægger rapport til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om gennemførelsen af foranstaltningerne omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og derefter hvert tredje år.

3. Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere til at udvikle handlingsplaner for tilgængelighed med sigte på løbende og gradvis at gøre deres tjenester mere tilgængelige for personer med handicap. Sådanne handlingsplaner fremsendes til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.

4. Hver medlemsstat udpeger ét enkelt offentligt tilgængeligt online kontaktpunkt, der er lettilgængeligt, herunder for personer med handicap, for information og klager vedrørende de i denne artikel omhandlede tilgængelighedsspørgsmål.

5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer, herunder offentlige meddelelser og annonceringer i tilfælde af naturkatastrofer, som offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester, gives på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap.»

12) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 7a

Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til at sikre audiovisuelle medietjenester af almen interesse en tilpas fremtrædende plads.

Artikel 7b

Medlemsstaterne træffer passende og forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere ikke uden disse udbyderes udtrykkelige samtykke forsynes med overlays til kommercielle formål eller ændres.

Med henblik på denne artikel præciserer medlemsstaterne de lovgivningsmæssige enkeltheder, herunder undtagelser, navnlig vedrørende beskyttelse af brugernes legitime interesser, og tager samtidig hensyn til de legitime interesser hos de medietjenesteudbydere, som oprindeligt leverede de audiovisuelle medietjenester.»

13) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder følgende krav:

- a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.
- b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.

- c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:
- skade respekten for den menneskelige værdighed
 - indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering
 - tilskynde til adfærd, der er til skade for sundheden eller for sikkerheden
 - tilskynde til adfærd, der er til stor skade for miljøbeskyttelsen.
- d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation om cigaretter og andre tobaksvarer samt om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere er forbudt.
- e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.
- f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.
- g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk, psykisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre personer eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester, med undtagelse af sponsorering og produktplacering, skal opfylde kriterierne fastsat i artikel 22.

3. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødigt audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere mindreåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer.

4. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødigt audiovisuel kommerciel kommunikation, som følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost.

Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om sådanne føde- og drikkevarer. De skal tilsigte at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne føde- og drikkevarer.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.»

14) Artikel 10 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan forbyde sponsorering af børneprogrammer. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.«

15) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Denne artikel finder kun anvendelse på programmer, der er produceret efter den 19. december 2009.

2. Produktplacering tillades i alle audiovisuelle medietjenester, bortset fra nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer.

3. Programmer, der indeholder produktplacering, skal opfylde følgende krav:
- a) Deres indhold og plads i en programflade, såfremt der er tale om TV-spredning, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester, må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.
 - b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må navnlig ikke indeholde særlig reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser.
 - c) De må ikke give de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.
 - d) Seerne skal informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering, ved hjælp af en passende markering ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Medlemsstaterne kan fravige kravene i litra d), undtagen når det drejer sig om programmer, der er produceret eller bestilt af en medietjenesteudbyder eller af en virksomhed, der er tilknyttet den pågældende medietjenesteudbyder.

4. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:
- a) cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af disse varer
 - b) bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.»

16) Overskriften til kapitel IV udgår.

17) Artikel 12 udgår.

18) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

1. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, der udbyder on-demand audiovisuelle medietjenester, sørger for, at europæiske programmer udgør mindst 30 % af deres kataloger og får en tilpas fremtrædende plads.

2. Hvis medlemsstaterne pålægger medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion at bidrage finansielt til fremstilling af europæiske programmer, herunder via direkte investeringer i indhold og bidrag til nationale fonde, kan de også pålægge medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum inden for deres områder, men som er etableret i andre medlemsstater, at yde sådanne finansielle bidrag, der skal være forholdsmæssige og ikkediskriminerende.

3. I det tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, skal det finansielle bidrag kun baseres på indtægterne i målmedlemsstaterne. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, skal den tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater. Ethvert finansielt bidrag skal overholde EU-retten, navnlig reglerne for statsstøtte.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 og 2 senest den 19. december 2021 og derefter hvert andet år.

5. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og 2 og redegør herunder for den markedsmæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.

6. Den forpligtelse, der er pålagt i henhold til stk. 1, og det krav, der pålægges medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum i andre medlemsstater, jf. stk. 2, finder ikke anvendelse på medietjenesteudbydere med en lav omsætning eller en lille målgruppe. Medlemsstaterne kan også fravige sådanne forpligtelser eller krav, hvor de ville være upraktiske eller ubegrundede i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester.

7. Kommissionen udsteder retningslinjer vedrørende beregningen af den minimumsandel af europæiske programmer, der er omhandlet i stk. 1, og vedrørende den definition af lille målgruppe og lav omsætning, der er omhandlet i stk. 6, efter at den har rådført sig med kontaktudvalget.»

19) Artikel 19, stk. 2, affattes således:

»2. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag skal være tilladt i transmissioner af sportsbegivenheder. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.«

20) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af TV-reklamer, teleshoppingindslag eller af begge én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af TV-reklamer én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Transmissionen af teleshoppingindslag er forbudt under børneprogrammer. Der må ikke indsættes TV-reklamer eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«

21) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

1. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 06.00 og 18.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 18.00 og 24.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) annonceringer, som TV-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller med programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern
- b) sponsorannonceringer
- c) produktplaceringer
- d) neutrale rammer mellem redaktionelt indhold og TV-reklamer eller teleshoppingindslag og mellem individuelle indslag.«

22) Kapitel VIII udgår.

23) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IXA

BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ VIDEODELINGSPLATFORMSTJENESTER

Artikel 28a

1. En udbyder af en videodelingsplatform etableret på en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF, hører med henblik på nærværende direktiv under den pågældende medlemsstats jurisdiktion.

2. En udbyder af en videodelingsplatform, der ikke er etableret på en medlemsstats område i henhold til stk. 1, anses for at være etableret på en medlemsstats område med henblik på dette direktiv, hvis den pågældende udbyder af en videodelingsplatform:

- a) har en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, der er etableret på den pågældende medlemsstats område, eller
- b) indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret på den pågældende medlemsstats område.

I denne artikel forstås ved:

- a) »modervirksomhed«: en virksomhed, der kontrollerer en eller flere dattervirksomheder
- b) »dattervirksomhed«: en virksomhed, der er kontrolleret af en modervirksomhed, herunder enhver dattervirksomhed af den øverste modervirksomhed
- c) »koncern«: en modervirksomhed, alle dens dattervirksomheder og alle andre virksomheder, der har økonomiske og retlige, organisatoriske forbindelser til dem.

3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2 gælder det, at hvis modervirksomheden, dattervirksomheden eller de andre virksomheder i koncernen er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor dennes modervirksomhed er etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor udbyderens dattervirksomhed er etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor den anden virksomhed i koncernen er etableret.

4. For så vidt angår anvendelsen af stk. 3 gælder det, at hvis der findes flere dattervirksomheder, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af dattervirksomhederne først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

Hvis der findes flere andre virksomheder i koncernen, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af disse virksomheder først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse med den pågældende medlemsstats økonomi.

5. I forbindelse med nærværende direktiv finder artikel 3 og artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF anvendelse på udbydere af videodelingsplatforme, der anses for at være etableret i en medlemsstat, jf. nærværende artikels stk. 2.

6. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de udbydere af videodelingsplatforme, der er etableret eller anses for at være etableret på deres område, og angiver, hvilke kriterier, jf. stk. 1-4, deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at disse lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysningerne i databasen offentligt tilgængelige.

7. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af denne artikel ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode ERGA om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

Artikel 28b

1. Med forbehold af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF sikrer medlemsstaterne, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at beskytte

- a) mindreårige mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling, i overensstemmelse med artikel 6a, stk. 1
- b) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret
- c) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation med indhold, hvis udbredelse udgør en aktivitet, der i henhold til EU-retten er en strafbar handling, dvs. en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som fastsat i artikel 5, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU (*) og lovovertrædelser vedrørende racisme og fremmedhad som fastsat i artikel 1 i rammeafgørelse 2008/913/RIA.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion opfylder kravene i artikel 9, stk. 1, med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, der markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at opfylde de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, for så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme, under hensyntagen til den begrænsede kontrol, der udøves af disse videodelingsplatforme over sådan audiovisuel kommerciel kommunikation.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme tydeligt informerer brugerne, hvis programmer og brugergenererede videoer indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation, såfremt der er givet oplysning om sådan kommunikation i henhold til stk. 3, tredje afsnit, litra c), eller hvis udbyderen har kendskab hertil.

Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med henblik på effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost. Disse kodekser skal tilsigte at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne fødevarer og drikkevarer.

3. Med henblik på stk. 1 og 2 fastlægges passende foranstaltninger i lyset af det pågældende indholds art, den skade, som det kan forvolde, karakteristikaene ved den kategori af personer, der skal beskyttes, og de rettigheder og legitime interesser, der er på spil, herunder hos udbydere af videodelingsplatforme og de brugere, der har skabt eller uploadet indholdet, samt offentlighedens interesse.

Medlemsstaternes sikrer, at alle udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer sådanne foranstaltninger. Disse foranstaltninger skal være gennemførlige og forholdsmæssige og tage hensyn til videodelingsplatformstjenestens størrelse og den udbudte tjenestes art. Disse foranstaltninger må ikke føre til nogen forudgående kontrolforanstaltninger eller upload-filtrering af indhold, som ikke er i overensstemmelse med artikel 15 i direktiv 2000/31/EF. Med henblik på beskyttelse af mindreårige, jf. nærværende artikels stk. 1, litra a), skal det mest skadelige indhold være underlagt de strengeste adgangskontrolforanstaltninger.

Disse foranstaltninger omfatter alt efter hvad der er relevant:

- a) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenestens betingelser og vilkår af de i stk. 1 omhandlede krav
- b) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenestens betingelser og vilkår af de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, til audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere af videodelingsplatforme
- c) en funktion, der giver brugere, som uploader brugergenererede videoer, mulighed for at angive, om sådanne videoer, så vidt de ved eller med rimelighed kan forventes at vide, indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation
- d) etablering og opretholdelse af gennemsigtige og brugervenlige mekanismer, som brugere af en videodelingsplatform kan bruge til over for udbyderen af platformen at indberette indhold som omhandlet i stk. 1, der udbydes på platformen
- e) etablering og opretholdelse af systemer, hvorigennem udbydere af videodelingsplatforme over for deres brugere redegør for, hvordan der er fulgt op på den i litra d) omhandlede indberetning
- f) etablering og opretholdelse af systemer til alderskontrol af brugere af videodelingsplatforme for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- g) etablering og opretholdelse af systemer, der er lette at bruge og gør det muligt for brugere af videodelingsplatforme at bedømme det i stk. 1 omhandlede indhold
- h) sikring af forældrekontrollsystemer, der styres af slutbrugeren, for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- i) etablering og opretholdelse af gennemsigtige procedurer, der er lette at følge og effektive, til at behandle og afgøre klager fra brugere til udbyderen af videodelingsplatforme i forbindelse med gennemførelsen af de i litra d)-h) omhandlede foranstaltninger
- j) sikring af effektive foranstaltninger og værktøjer til fremme af mediekendskab og iværksættelse af oplysningskampagner rettet mod brugerne om disse foranstaltninger og værktøjer.

Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til tredje afsnits litra f) og h), må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

4. Med henblik på gennemførelsen af foranstaltningerne i nærværende artikels stk. 1 og 3 tilskynder medlemsstaterne til at anvende samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

5. Medlemsstaterne fastlægger de nødvendige mekanismer til at vurdere, om de i stk. 3 omhandlede foranstaltninger, som udbydere af videodelingsplatforme har truffet, er hensigtsmæssige. Medlemsstaterne overlader vurderingen af disse foranstaltninger til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.

6. Medlemsstaterne kan pålægge udbydere af videodelingsplatforme foranstaltninger, som er mere detaljerede eller strengere end de i denne artikels stk. 3 omhandlede foranstaltninger. Når de vedtager sådanne foranstaltninger, overholder medlemsstaterne de krav, der er fastsat i gældende EU-ret, f.eks. dem, der er fastsat i artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.

7. Medlemsstaterne sikrer, at der findes udenretlige klagemekanismer med henblik på bilæggelse af tvister mellem brugere og udbydere af videodelingsplatforme vedrørende anvendelsen af stk. 1 og 3. Sådanne mekanismer skal muliggøre uvildig bilæggelse af tvister og ikke fratage brugeren den retlige beskyttelse, der ydes efter national ret.

8. Medlemsstaterne sikrer, at brugere kan gøre deres rettigheder gældende ved en domstol med hensyn til udbydere af videodelingsplatforme i henhold til stk. 1 og 3.

9. Kommissionen tilskynder udbydere af videodelingsplatforme til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med de i stk. 4 nævnte adfærdskodekser for samregulering.

10. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).«

24) Overskriften til kapitel XI affattes således:

»MEDLEMSSTATERNES TILSYNSMYNDIGHEDER OG -ORGANER«

25) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

1. Hver enkelt medlemsstat udpeger én eller flere nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller begge dele. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder og/eller organer er juridisk adskilt fra regeringen og funktionelt uafhængige af deres respektive regeringer og af ethvert andet offentligt eller privat organ. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at etablere myndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer udøver deres beføjelser uvildigt og gennemsigtigt og i overensstemmelse med målsætningerne for dette direktiv, navnlig med hensyn til mediepluralisme, kulturel og sproglig mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, tilgængelighed, ikkeforskelsbehandling, det indre markeds funktion og fremme af fair konkurrence.

De nationale tilsynsmyndigheder eller organer må ikke opsøge eller modtage instrukser fra noget andet organ med hensyn til udøvelsen af de opgaver, som de har fået tildelt i henhold til national ret, der gennemfører EU-ret. Dette er ikke til hinder for, at der kan føres tilsyn i overensstemmelse med national forfatningsret.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheders eller -organers kompetencer og beføjelser, samt metoderne til at holde myndighederne og organerne ansvarlige, er klart retligt defineret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller organer har tilstrækkelige økonomiske og menneskelige ressourcer samt håndhævelsesmæssige beføjelser til at varetage deres funktioner effektivt og til at bidrage til ERGA's arbejde. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer tildeles deres egne årlige budgetter, der skal offentliggøres.

5. Medlemsstaterne fastlægger i deres nationale ret betingelserne og procedurerne for udnævnelse og afskedigelse af lederne af nationale tilsynsmyndigheder og -organer eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager denne ledelsesfunktion, herunder varigheden af mandatet. Procedurerne skal være gennemsigtige, ikkediskriminerende og sikre den nødvendige grad af uafhængighed. Lederen af en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager ledelsesfunktionen i en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan, kan afskediges, hvis de ikke længere opfylder de betingelser, der kræves for at varetage deres opgaver, som på forhånd er fastlagt på nationalt plan. Enhver beslutning om afskedigelse skal være behørigt begrundet, være genstand for forudgående meddelelse og offentliggøres.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Klageinstansen, som kan være en domstol, skal være uafhængig af de parter, som er involveret i klagen.

Klagesagen har ikke opsættende virkning for den afgørelse, som den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan har truffet, medmindre der træffes foreløbige foranstaltninger i overensstemmelse med national ret.«

26) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 30a

1. Medlemsstaterne sikrer, at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig artikel 2, 3 og 4.

2. Når nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i forbindelse med udvekslingen af oplysninger i henhold til stk. 1 modtager oplysninger fra en medietjenesteudbyder der hører under deres jurisdiktion om, at udbyderen vil levere en tjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod publikum i en anden medlemsstat, underretter den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i den medlemsstat, der har jurisdiktion, den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i målmedlemsstaten.

3. Hvis tilsynsmyndigheden eller -organet i en medlemsstat, hvis område er mål for en medietjenesteudbyder, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, sender en anmodning vedrørende denne udbyders aktiviteter til tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion over udbyderen, gør sidstnævnte tilsynsmyndighed eller -organ sit yderste for at tage stilling til anmodningen inden for to måneder, uden at dette berører de strammere tidsfrister, der gælder i henhold til dette direktiv. Tilsynsmyndigheden eller -organet i målmedlemsstaten forelægger efter anmodning alle oplysninger, der kan bidrage til at tage stilling til anmodningen, for tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion.

Artikel 30b

1. Herved etableres Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA).

2. Den består af repræsentanter for nationale tilsynsmyndigheder eller -organer på området for audiovisuelle medietjenester, hvis primære ansvar er at føre tilsyn med audiovisuelle medietjenester, eller, hvis der ikke findes nogen national tilsynsmyndighed eller noget tilsynsorgan, af andre repræsentanter, som de har valgt gennem egne procedurer. En repræsentant for Kommissionen deltager i ERGA's møder.

3. ERGA har til opgave at

a) bistå Kommissionen med teknisk ekspertise i forbindelse med:

- dens opgave med at sikre en ensartet gennemførelse af dette direktiv i alle medlemsstater
- spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester inden for dens kompetenceområde

b) udveksle erfaringer og bedste praksis vedrørende anvendelse af regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder om tilgængelighed og mediekendskab

c) samarbejde og forsyne sine medlemmer med de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig med hensyn til artikel 3, 4 og 7

d) afgive udtalelser efter anmodning fra Kommissionen om de tekniske og faktuelle aspekter af de i artikel 2, stk. 5c, artikel 3, stk. 2 og 3, artikel 4, stk. 4, litra c), og artikel 28a, stk. 7, omhandlede spørgsmål.

4. ERGA vedtager selv sin forretningsorden.«

27) Artikel 33 affattes således:

»Artikel 33

Kommissionen fører tilsyn med medlemsstaternes anvendelse af dette direktiv.

Senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Senest den 19. december 2026 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evaluering, der om nødvendigt ledsages af forslag til gennemgang af dette direktiv, af dets effekt og merværdi.

Kommissionen holder kontaktudvalget og ERGA behørigt orienteret om ERGAS henholdsvis kontaktudvalgets program og aktiviteter.

Kommissionen sikrer, at oplysninger fra medlemsstaterne om enhver foranstaltning, som de har truffet på de områder, der samordnes ved dette direktiv, meddeles til kontaktudvalget og ERGA.«

28) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 33a

1. Medlemsstaterne fremmer og træffer foranstaltninger til udvikling af mediekendskab.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter.
3. Kommissionen udstikker, efter at have rådført sig med kontaktudvalget, retningslinjer for omfanget af sådanne underretninger.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 19. september 2020. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne
A. TAJANI
Formand

På Rådets vegne
K. EDTSTADLER
Formand
